סו א ב מיי' פ"ט מהלי נחלות הל' ד ועיין

בהשנות ובתניד חשנה

פסקגות ופתהי משנט סמג עשין לו טוש"ע ח"מ סי' רפו סעיף ג וע"ש: סה ג ד ה ו ז ח מיי

פ״ה מהל׳ שאלה ופקדון הל׳ ה סמג עשין

פח טוש"ע ח"מ סי׳ רלב

פעיף יא: סעיף יא: סמי שם מוש"ע

שם סעיף יב:

ע י כ מיי׳ שם טוש״ע שם

עיב מייי שם טוטיע שם סעיף יג: עא ל מיי' פי"ח מהלי מכירה הלי ט סמג

לאוין קט טוש"ע ח"מ סי׳

רכח סעיף כ נודלא כר"ין:

רבינו חננאל

מתני' המפקיד פירות אצל חבירו הרי זה יוציא

לו חסרונות לחטים ולאורז

ט׳ חצאי קבין לכור. ואוקימנא באורז קלוף תנא

וכן לכל כור וכור וכן לכל שנה ושנה. וקיימא

לן כתנא קמא דמתני׳

ומסתפק מהן ואינו יודע כמה הוציא לברר החסרון

כמה הוציא לבוד החסודן אבל יחד לו קרן זוית אומר לו הרי שלך לפניך: **פים'**

ר' יהודה אומר אם היתה

מדה מרובה לא יוציא לו חסרונות מפני שמותירות

ותני עלה בד"א שמדד

לו בימי הגרנות שהפירות

ב- ו באו שוחום מייבשן ומחזירן לו בימות הגרנות זהו שמוציא

לו חסרונות אבל אם

מחזירו לו בימות הגשמים

אין מוציא לו חסרונות מפני שאויר הגשמים

בימות הגרנות חטים וכשהגיעו ימות הגשמים

נתנפחו בכדא והיה פי הכדא סתום ונתבקעה

י הכדא איבעית אימא משו

איצצא: **מתני'** יוציא לו

שתות ליין ר' יהודה אומר

חומש. ולא פליגי במקומו

של ת״ק היו מכסין פי הדנא בשעוה ולא היה

הונג בשעוה דגא היה b) מוצין לפיכך מוציא לו שתות בחסרון. ³)

פי' גרגישתא שם העפר שעושין ממנו כלי חרס כגון הדנא וכיוצא בה.

יש עפר מוציז ויש עפר

. הודה רמו [מ׳ ותמני] כוזי

בדנא וכו' פי' במקומו בו גא זכו פי במקומו של רב יהודה היו נותנין ג) טפיחין של יין בחבית

והיו קונין החבית והיין שבתוכו ו' זוזים וכאשר

היה היין מתיישן ושוקעין

שכורו בתחורת היה מצוה רב יהודה לקונים למכור ו' טפיחין לזוז ל"ו

טפיחים בו' זוזיז והז דמי

שמריו בתחתיתו

שאויר הגשמים מלחלחן ומתנפחות ונמצאו מותירות. הוה עובדא שמילאו כדא

יבשין מאד

ידע. יעב"ך], ג) שמן לחבירו מווקק כל. רש"ל, ד) [פסחים ג. וש"נ], בתרא (דף קמג:) לא שנו אלא ו) נ״ל לו. ו) נ״ל במיבה.

> הגהות הב"ח (ל) תום' ד"ה וכן וכ מדברי רב מסדא הוא אלא שהגמרא:

> > לעזי רש"י מי"ל. דוחז. פטי"ל [פני"ל]. סוג של דוחן. ארדלי"א [ארזיל"א].

א) נמויינ. יעביידן, ט נפייל וכן אמר רבה השביחו לאמלע לא גרסינן. שאין זה לשון גמרא ובן אמר רבה גרם. רש"י גרס וכן אמר רב ופליג אמ"ד בפ' מי להביא דברי האמוראים סיוע למשנה ועוד רבה תלמידיה דרב חסדא הוה והיכי אמר רב חסדא שמעתא משמיה. ואי גרס ליה וכן אמר רב גרסינן שהיה רבו של רב חסדא. משום דאיכא למ"ד בבבא משביחין כי הכא דשתל פרדיסא השביחו לאמצע וזהו חימה שחולק

והחזיר לו בימות הגשמים. חזרו

ונתפחו מלחלוחית הגשם והקור: א"כ.

שדרכו לתפוח: לפקע כדה. כשממלחין

כד חיטין או שעורין בימות הגורן

וגפין את הכד יפקע בימות הגשמים מחמת תפיחת התבוחה: איללא.

דוחק. מתוך שהם במקום לר נדחקין

יחד ואין תפוחין: בותבי' ליין. אם הפקיד אלו יין ועירבו עם יינו

הקנקנים בולעין שתות: אף המוכר

כשם שאמרו במפקיד כן

וכן אמר רבה השביחו לאמצע א"ל אביי ששבחו נכסים מחמת נכסים אבל שבחו מחמת עלמו של אחים השביחו מי דמי התם גדולים גבי קטנים ידעי וקא לעלמן אמרה רב חסדא להא דרב מחלי הכא מי ידע דליחיל אגלגל מלתא הכא למימר דלית לן ההיא שמעתא ומטא לקמיה דרבי אמי אמר להו גדולה אלא אפילו השביחו מחמת טורחן מזו אמרו שמין להם כארים השתא דידיה של משביחין כי הכא דשתל פרדם לא יהביגן ליה אהדרוה הא לקמיה דרב השביחו לאמנע: ידעו. אלו שיטלו חסרא אמר להו מי דמי התם ברשות נחית חלקם: מי ידע. שיש לו אחים: גדולה הכא לאו ברשות נחית ועוד קמז הוא ואיז מזו. קרוב היורד לנכסי שבוי שחם מורידין קרוב לנכסי קשן יאהדרוה לקמיה דרבי אמי אמר להו לא סיימוה קמי דקשן יבאו הבעלים יטלו שלהם: אמרו שמין להם כארים הכא דידיה לא הוא: מתני יהמפקיד פירות אצל חבירו יהבינן ליה. בתמיה. זה שעשה והשביחן לדעת עלמו לא יהבינן ליה הרי זה יוציא לו חסרונות לחטים ולאורז כארים בחלק השני: ברשות ב"ד תשעה חצאי קבין לכור לשעורין ולדוחן תשעה קבין לכור לכוסמין ולזרע פשתן נחסי. דמורידין קרוב לנכסי שבוי: הכא לא ברשום נחים. כשירד זה שלש מאין לכור הכל לפי המדה והכל לתוכו לא נמלך בב"ד: ועוד. אם לפי הזמן א"ר יוחנן בן נורי וכי מה אכפת בא לימלך לא היו מורידין אותו להן לעכברין והלא אוכלות בין מהרבה ובין מקמעא אלא אינו יוציא לו חסרונות דהא אחיו קטן הוה ואין מורידין קרוב לנכסי קטן: באתבי' הרי זה יוליה לו הסרונות. כשיחזירם לו אלא לכור אחד בלבד רבי יהודה אומר אם יפחות כמה הם רגילים לחסור. ובגמ׳ היתה מדה מרובה אינו מוציא לו חסרונות מוקי לה בשעירבן עם פירותיו: אורז. מפני שמותירות: גמ' אורז מובא חסר מי"ל: ס דותן. פטי"ל ודומה לאורו: אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן יבאורז הכל לפי המדה. וכן לכל כור וכור: קלוף שנו: לכוסמין ולזרע פשתן ג' סאין הכל לפי הומן. שהניחן בידו לכל שנה ושנה יניח לו כך: ר' יוחנן כן לכור (וכו'): א"ר יוחנן א"ר חייא זרע -פשתן בגבעולין שנו תניא נמי הכי לכוסמין ולזרע נורי אמר. אהכל לפי המדה פליג: אם היתה מדה מרובה. שהפקיד פשתן בגבעולין יולאורז שאינו קלוף שלשה אללו הרבה ובגמרא מפרש י' כורים םאין לכור: חכל לפי המדה וכו': יתנא כן לכל כור וכור וכן לכל שנה ושנה: לא יוליא לו חסרונות מפני שהם מותירות שבימות הגורן כשמפקיד א"ר יוחנן בן נורי וכו': תניא אמרו לו החיטין יבשין ובימות הגשמים לרבי יוחנן הרבה אובדות מהן הרבה כשמחזיר נופחות ובאכילת עכברים מתפזרות מהן תנא בד"א שעירבן עם אינן נחסרים כל כך לכל כור וכור דכולי האי לא אכלי עכברים מי׳ פירותיו אבל יחד לו קרן זוית אומר לו הרי כורין הלכך נפיחתו משלמת חסרון שלך לפניך וכי עירבן עם פירותיו מאי הוי המגיע לשני כורים או שלשה ליחזי לדידיה כמה הויין במסתפק מהם שהעכברים אוכלין: גבו' זרע וליחזי כמה אסתפק דלא סידעי כמה פשחן בגבעולין. חסר כל כך לפי אסתפק: ר"י אומר אם היתה וכו': כמה שהגבעולין מתייבשין ונופלים והרוח מדה מרובה אמר רבה בר בר חנה א"ר מנשבתן אבל זרע פשתן נקי אינו חסר כ"כ: לכל כור וכור. פירוש דמתניתין הוא: ליחזי דידיה כמה הוו כו'. ויראה כמה חסרו ויטול על של חברו כפי חשבון: מדת הגורן היתה יתירה על של בתים: בשופטני. שוטים: בכיילא. במדה: בימות הגורן. סמוך ליובשן שנתיבשו בחמה:

של אחין השבח לעצמן וקאמר דאפי׳ שבחו מחמת טרחם של רבא על רב דהתם רבא קאמר ולא מייתי התם מילתיה דרב ונראה דגרס רבה וכן בספר ר"ת ולא מדברי רב חסדה הוה (ה) שהגמ' מביה שמעשה כיולא בזה בא לפני רבה ופסק דהשביחו לאמלע כמו רב חסדא והביאו הגמרא משום קושית אביי דא"ל אביי לרבה מי דמי כו' ולא חשש רבה מקושיותיו ודן דהשביחו לאמלע: אגלגל מדתא. פסק של רב חסדא ומטא לקמיה דרבי למי: ובי מה אכפת להו לעכברים. וטעמייהו דרבנן מפרש בירושלמי הני עכברי רשיעי נינהו כד חמיין עיבור לא מסתייהו דאכלי אלא קריין לחבריהון דאכלי עמהון והא דאמרינן בגמרא אמרו לו הרבה אובדות מהם הרבה מתפזרות מהם י"ל דלדבריו דרבי יוחנן קאמר אפילו לית יולך טעמא דמפרש בירושלמי מ״מ הרבה אובדות מהם: אלא לבור בלבד. וא״ת אם כן בפחות מכור נמי יוציא כמו לכור וי"ל דאין להם ריוח להטמן

שמת (ב"ב דף קמג: ושם ד"ה לא) נכסים ששבחו מחמת עלמן

ש בתוכה ומ"מ לפי חשבון הראוי להתחסר יוליא דאי אפשר שלא ימחסרו: ולאורו שאינו קלוף ג' כאין לכור. ול"ת ואמאי לא חשיב במתניתין אורז שאינו קלוף עם זרע פשתן כיון דאית להו חד שיעורא וי"ל דפשוט לו דבאורז תתחסר כל כך וברישה גבי חורו קלוף לא חשיב זרע פשתן קלוף דשמא דינם חלוק:

מדה מרובה י' בורין. וא"ת אפי׳ ב׳ כורין או ג׳ מתנפחין לפי חשבון החסרונות העולה להם וי"ל דבי׳ כורין עולה להם הנפוח חסרון של כור אחד ולא יוליא להם חסרונות היינו כל החסרון דחסרון של כור אחד לא יוליא ולהכי נקט י' כורים לאפוקי פחות:

יוחגן עשרה כורין תניא גמי הכי כמה מדה מרובה עשרה כורין תני תנא קמיה דרב נחמן בד"א שמדד לו מתוך גורנו והחזיר לו מתוך גורנו אבל מדד לו מתוך גורנו והחזיר לו מתוך ביתו אינו יוציא לו חסרונות מפני שמותירות א"ל וכי בשופמני עסקינן דיהבי בכיילא רבא ושקלי בכיילא זומא דלמא בימות הגורן קאמרת "בד"א שמדד לו בימות הגורן והחזיר לו בימות הגורן אבל מדד לו בימות הגורן והחזיר לו בימות הגשמים אינו יוציא לו חסרון מפני שמותירות א"ל רב פפא לאביי א"כ לפקע כדא הוה עובדא ופקע כדא אבע"א משום איצצא: בותני' יוציא לו שתות ליין ר"י אומר חומש יוציא לו שלשה לוגין שמן למאה לוג ומחצה שמרים לוג ומחצה בלע אם היה שמן מזוקק אינו יוציא לו שמרים אם היו קנקנים ישנים אינו יוציא לו בלע ר"י אומר אף להמוכר ישמן מווקק לחבירו כל ימות השנה הרי זה מקבל עליו לוג ומחצה שמרים למאה: גמ" ולא פליגי יימר כי אתריה ומר כי אתריה באתריה דמר חפו בקירא ולא מייץ מפי באתריה דמר חפו בכופרא ומייץ מפי איבעית אימא משום גרגישתא הא מייצא מפי והא לא מייצא מפי באתריה דרב יהודה רמו ארבעים ותמני כוזי בדנא אזיל דנא בשיתא זוזי פרים רב יהודה שיתא שיתא בזוזא

א) קלת נראה מזה דרבינו לא גרס ולא מיין טפי רק ולא מיין והא דמוליא לו שחות לאו משום לכלע ועי׳ בחדושי הריטב"א ובשמ"ק ודו"ק. ב) נראה דחסר כאן ול"ל אבע"א בגרגישתא פי'

ירנישתא וכו'. ג) ל"ל היו נותנין מ"ח טפיחין של יין בחבית וכו׳ והיין שבתוכו בששה זחים וכאשר ל"ו טפיחים בששה זוזים והו לד פפיחים כשפטי וויים יים דמי כל החביות נשארו יייב טפיחים כלי"ל וכ"ה בשמ"ק כאן בהעתקת לשון רבינו.

אמרו במוכר שהמוכר שמן לחבירו ונותן לו מתוך חביותיו כשהוא מסתפק תמיד והוא מזוקק הרי הלוקח מקבל עליו לפחות לו לוג ומחצה מחמת שמרים: **למאה**. למאה לוג: גבל׳ חפו בקירא. טחו החביות מבפנים בשעוה כדרך שעושין אנו בופת: רופרא. ופת: גרגישהא. קרקע שעושין ממנה החביות. ארדלי"א בלע"ו: הא. באתריה דר"י מייך טפי מההיא דאתריה דתנא קמא: בא**תריה דרב יהודה**. מילחא באפי נפשיה היא ולאו אמתניתין קאי: רמו ארבעין וסמניא רווי בדנא. מדה קטנה היתה במקומו שארבעים ושמונה ממלאין את החבים: אויל דנא בשיסה. בששה זחים היתה נמכרת ביחד בימות הבציר: **פרים ליה רב יהודה שיחא שיחא בווא.** נעשה רב יהודה חנווני והיה מוכרן שש כחי בוח: